

KIM LANGER

Det tredje øje

Kim Langer

Kim Langer har for længst etableret sig som en af Danmarks markante og populære nye børnebogsforfattere. Oprindeligt læste han biologi, men endte alligevel med at arbejde med gode bøger på fuld tid som forlagsredaktør og oversætter. Det gav ham mod på at tage springet til at skrive bøgerne selv. Han dækker hele bredden i børnelitteratur – fra billedbøger til læs selv-bøger i forskellig sværhed og op til store, saftige ungdomsromaner. Fællesnævneren for hans bøger er en spændende handling og et godt sprog.

Blandt Kim Langers bedst kendte bøger er den humoristiske Zombie-serie, Skaterland-serien, gendigtningen for børn af Jack Londons klassiske roman Ulvehunden samt rækken af historiske eventyr-romaner, der foregår i dunkle hjørner af Danmarks fortid; dengang vi var slavemagt og koloniherrer rundt om i fjerne egne af verden.

Kim Langer har også selv boet uden for Danmark som barn og har blandt andet rejst flere gange i Nepal.

BESØG

2015.U-LANDSKALENDER.DK

Oplev spændende film, fakta og fotos fra Nepal og de steder, bogen foregår.

FORFATTER: Kim Langer

FOTO: Jeppe Gudmundsen-Holmgreen

ILLUSTRATIONER: Dorte Bengtson

LAYOUT OG REPRO: Morten Bak Grafisk Design, Publikum Kommunikation.

FAKTASTOF: Michael Larsen og Christian Vaabensted

REDAKTION OG PROJEKTEDELSE: Publikum Kommunikation, Christian Vaabensted

- Websitet 2015.u-landskalender.dk rummer dels et stort undervisningsmateriale om bogen og om Nepal, dels oplevelsessider for børn med film, fakta og billeder.
- Både "Det tredje øje" og bogens tre fabler findes som lydbøger på 2015.u-landskalender.dk.
- Der er en tilhørende lærervejledning på 48 sider.
- Bøgerne kan hentes som PDF på 2015.u-landskalender.dk.
- Trykte bøger kan bestilles på www.danida-publikationer.dk.

TRYK: Center Tryk.

Sat med Circular

Udgivet af Udenrigsministeriet.

ISBN (trykt udgave): 978-87-90656-40-9

ISBN (PDF-udgave): 978-87-90656-41-6

ISBN (trykt klassesæt): 978-87-90656-44-7

Det tredje øje

AF KIM LANGER

Foto: Jeppe Gudmundsen-Holmgreen

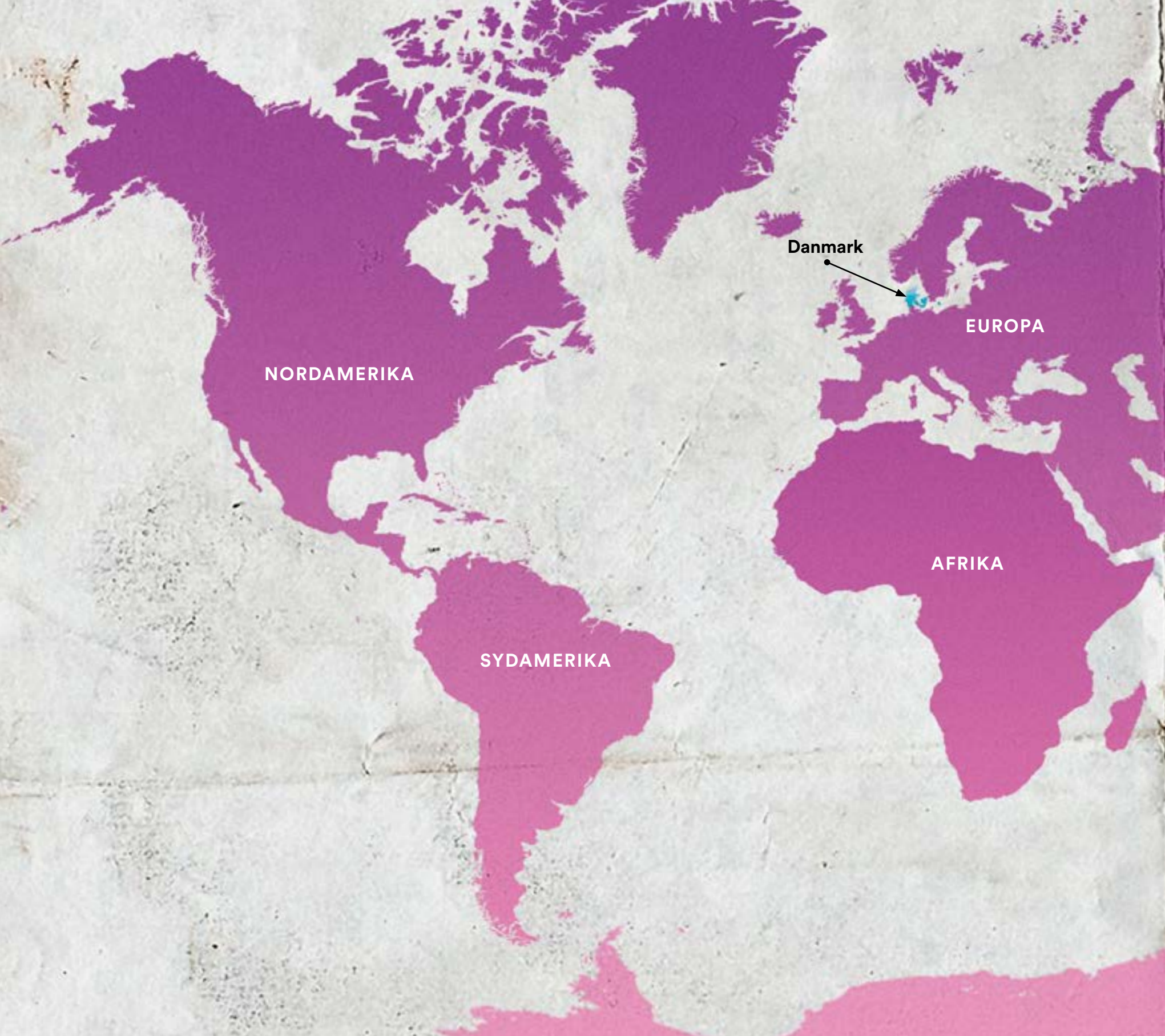
Illustrationer: Dorte Bengtson

Design og Layout: Morten Bak

Faktasider: Michael Larsen

Redaktion: Christian Vaabensted

NORDAMERIKA

SYDAMERIKA

AFRIKA

EUROPA

Danmark

Nepal

Nepal ligger midt imellem de store lande Kina og Indien. Landet er meget smukt. I det meste af Nepal er der bjerge. Faktisk ligger mange af verdens allerhøjeste bjerge netop her. Nogle af dem er over otte kilometer høje. De er en del af bjergkæden Himalaya. Der er også spændende og smukke byer i Nepal med mange gamle huse.

Nepal er også et fattigt land. Nogle af de fattigste nepalesere bor langt oppe i bjergene. Om vinteren bliver der meget koldt deroppe. Så må mange familier flytte væk fra deres landsby og ned i dalene. Her bor de i telte. Her er der lidt varmere og grønt græs til deres dyr.

Mange af de familier får ikke nok at spise. Og mange af børnene går ikke i skole. Folk, der vandrer på den måde, kalder man migranter. Pengene fra årets U-landskalender går til at hjælpe migrant-familierne, så de får mere mad, bliver sundere og så deres børn kommer i skole.

ANTARKTIS

KAPITEL 1

To snefnug

”Kommer du snart med de geder, Namduk? Vi skal gerne nå hjem til Pandusain, før det bliver vinter igen.” Farfar griner, så hans røde tophue er lige ved at hoppe af.

Namduk kan heller ikke lade være med at grine. Det er typisk farfar at sige sådan. Han skal altid lave sjov. Heldigvis er det kun lige blevet forår. De får en hel dejlig lang sommer hjemme i landsbyen, før det igen bliver vinter.

”Hov, vil du så komme her!” Mens Namduk griner med farfar, prøver den store ged med de snoede horn at stikke af.

Namduk løber efter den. Det er nemlig den, der har klokke på. Og hvis den først løber sin vej, følger alle de andre efter.

Heldigvis er Namduk dygtig til at passe geder. Han slår i luften med sin pind og siger: ”Sjuu! Sjuu!”

”Bræhhh!” siger geden. Den er sur. Den vil hellere ned ad skråningen for at spise af de friske blade. Men den vender om alligevel.

Endelig får Namduk gederne hen til teltet. Han binder den store ged fast til en pæl. Så løber den ingen vegne.

”Det var godt,” siger farfar. ”Nu må du gerne hjælpe mig med resten.”

Farfar har stablet alle sækkene med ris og bønner og linser i en fin stak. Dem skal de have med hjem til landsbyen. De skal leve af dem hele sommeren.

Men der er stadig meget, der skal pakkes. Og til sidst skal teltet pilles ned.

Faktisk er det ikke noget rigtigt telt. Bare et stort stykke plastic, der er spændt ud over nogle pinde, så man kan ligge i ly for regnen.

Heldigvis regner det ikke så tit om vinteren. Ellers kan det godt blive koldt at sove på den bare jord. Teltet er nemlig åbent i begge ender, så vinden piver lige ind.

”Nå, glæder du dig til at komme hjem til Pandusain?” spørger farfar. Han er i gang med at spænde sækkene på gederne. Namduk hjælper ham. Han holder fast i gedens hoved, mens farfar strammer remmene.

”Det kan du tro, jeg gør,” siger Namduk. ”Det er, som om man bedre kan trække vejret deroppe.”

Farfar nikker. ”Lige præcis. Man bliver ligesom kvalt hernede i dalen. Som om luften er lidt for tyk. Jeg har boet i Pandusain hele mit liv, og jeg glæder mig til at komme hjem igen hvert eneste forår.”

Namduk kigger op på farfar. Han har rynker om øjnene, og hans overskæg er helt gråt.

”Hvor gammel er du egentlig, farfar?” spørger Namduk.

Farfar klør sig i håret, der stikker ud under tophuen. Det er også gråt.

“Altså, jeg ved, at jeg hedder Amarsingh, og at det betyder ‘Udødelige Løve’. Så er det vel ikke så vigtigt, hvor gammel jeg er.”

“Ved du det ikke?” spørger Namduk.

Farfar trækker på skuldrene. “Hvem gider tælle den slags?”

Namduk ved godt, at farfar aldrig har gået i skole. Men derfor må det alligevel være lidt mærkeligt ikke at vide, hvor gammel man er. Namduk er glad for, at han godt selv kender sin egen alder. Det er nemt nok. Et år for hver finger. Han er nemlig lige fyldt ti.

Men så griner farfar igen og siger: “Jeg er i hvert fald ung nok til at komme først til Pandusain.”

“Skal vi vædde?” spørger Namduk.

Farfar ryster på hovedet. “Det ville være snyd. Mine ben er dobbelt så lange som dine. Men hvis du kan følge med, vil jeg lave en kop dejlig varm **peberte** med ingefær til dig, når vi når frem. Aftale?”

“Aftale,” siger Namduk. “Peberte i Pandusain.”

Pandusain ligger højt oppe i bjergene. Dér har Namduks familie et lille hus bygget af ler og tykke sten. Men om vinteren bliver det for koldt i landsbyen. Så kan gederne

PEBERTE

I Nepal drikker alle te med masser af mælk og sukker i. Det hedder chai. Oppe i bjergene blander de også ingefær og peber i teen. Så får de varmen, når de drikker den.

ikke finde noget at æde. Derfor flytter hele familien hvert år ned i dalene, når den første sne falder i november.

Men nu er det blevet marts. Sneen er smeltet, og de kan vandre op igen. Det tager mange dage. Næsten to uger. Namduks mor og far og lillebror tog af sted i går. Men i år har Namduk fået lov til at følges med farfar. De skal have alle gederne med. Det glæder han sig til. Selvom det bliver mærkeligt uden Sita.

Namduk bliver i underligt humør, når han tænker på hende. Selvfølgelig er han glad for, at hun nu skal gå i en rigtig skole hele året. Her i bjergene går de rundt en hel vinter uden at lære så meget. Der er ingen skole, mens de bor i telt nede i dalene. Det er kun om sommeren, når de bor hjemme i Pandusain, at de går i skole hver dag.

Seje æsler

Æsler kan gå på meget smalle og stejle stier. Også selv om de bærer på tunge sække. Derfor er det godt at eje nogle æsler, hvis man bor højt oppe i Nepals bjerge.

Væver uldtæpper

Det er ikke nemt at tjene penge, hvis man er fattig og bor i bjergene. Kvinden her ejer nogle får. Ulden bruger hun til at væve varme tæpper med. Tæpperne kan hun sælge på markedet.

Det er godt for Sita. Hun er i forvejen meget klogere end ham. Men alligevel. Behøvede hun virkelig at rejse hele vejen til **Kathmandu** for at bo hos sin tante, bare fordi hendes far skal til Indien for at finde arbejde?

Namduk sparker til en sten på jorden. Han sparker så hårdt, at hans grønne **plasticsandal** er lige ved at flyve af.

”Savner du hende?”

Det giver et helt lille sæt i Namduk, da farfar spørger. Somme tider tror han, at farfar kan læse hans tanker.

”Øh, hvem?” siger Namduk.

Farfar kigger bare på ham.

Namduk kigger ned i jorden. Han føler sig lidt dum. Farfar kan man ikke snyde. ”Lidt,” siger han.

”Det må du også gerne,” siger farfar. ”I to har altid hængt sammen. I tykt og tyndt. Lige siden I blev født. Og så ligner I hinanden helt utrolig meget. Som to ...”

”... snefnug i november.”

Namduk gør sætningen færdig for farfar. Så griner de begge to. Sådan har farfar altid sagt – og farmor også, dengang hun levede.

”Tror du også, Sita savner os?” spørger Namduk.

KATHMANDU

Kathmandu er Nepals hovedstad. Ingen ved helt, hvor mange der bor der, men man gætter på cirka en million mennesker i selve byen. Det er omtrent som i København.

PLASTICSANDAL

Selvom bjergstierne er stejle og fulde af sten, går de fleste i plastic-sandaler året rundt. Også når de bærer tunge ting. Vi kalder dem for klip-klapper, men i Nepal hedder det Kina-sandaler.

”Måske,” siger farfar. ”Men hun har jo farmors gamle amulet.”

Namduk kigger forsigtigt op på farfar. Det er noget, han har tænkt over. ”Kan Sita godt bruge amuletten til at se os med? Er den virkelig magisk, sådan som du sagde?”

Farfar vipper med hovedet. Namduk kan ikke finde ud af, om det betyder ja eller nej.

”Jeg kunne også godt tænke mig at se hende,” mumler han. ”Jeg har bare ingen amulet.”

Farfar spænder sække på den sidste ged. ”Dem man har

Varm mad på rejsen

Når familierne er ude på rejse i bjergene, må de selv lave mad undervejs. Når de holder pause på turen, laver de et bål og koger ris med en sovs af linser. Det er nemt at lave, og det spiser de hver dag.

Kål fra bjergene

Nogle steder oppe i bjergene kan man dyrke kål. Kål er sundt at spise. Der er mange gode vitaminer i. Nepaleserne spiser kålen sammen med linser og ris.

i sit hjerte, kan man altid se,” siger han stille. ”Det behøver man ingen amulet til.” Så puffer han til Namduk. ”Og for øvrigt har du slet ikke tid til at gå rundt og kigge på Sita. Du skal jo hjælpe mig med gederne!”

Til sidst fylder de farfars egen kurv. De pakker gryderne ind i tæpper og gedeskind, så de ikke rasler. Farfar rejser sig og tager kurven på ryggen. Han bærer den i en **rem om panden**.

“Nå, Namduk. Er du klar til afgang?”

Namduk svarer ikke. Han er blevet helt bleg.

“Hvad er der galt?” spørger farfar.

“Jeg har glemt Dhauli. Hvor er Dhauli?,” mumler Namduk. Han lyder helt forstenet.

Dhauli er Sitas egen ged. Hun har flasket den op helt fra lille. Namduk skal passe den, mens Sita er i Kathmandu. Og nu er den væk!

“Den er nok løbet tilbage til den skråning, hvor Sita boede,” siger farfar.

REM OM PANDEN

Der er næsten ingen veje i bjergene. Derfor må nepaleserne bære de fleste ting selv. De bærer ofte tingene i en flettet kurv på ryggen, som de løfter i en rem om panden. Remmen hedder en namlo, og kurven hedder en dhoko.

Det tror Namduk også. Men det vil tage ham næsten en time at løbe derhen. Det kan farfar ikke vente på.

”Ved du hvad?” siger farfar. ”Nu begynder jeg lige så stille at gå op ad bjerget med gederne. Så indhenter du mig, når du har fundet Dhauli. Skal vi sige det?”

Namduk nikker.

”Skynd dig, så holder jeg øje med dig imens.” Farfar prikker på den amulet, han har hængende om halsen. Han ser alvorlig ud, men hans øjne smiler. Amuletten er magen til den, som farfar gav til Sita, før hun rejste.

Marker i bjergene →

Markerne i Nepals bjerge kaldes for terrasser. Det er bittesmå marker, der ligger som en trappe ned ad bjergsiden. Man kan ikke køre med traktor på de stejle skrænter. Derfor graver folk selv terrasserne med skovle og spader.

Flotte grøntsager

I bjergene kan man dyrke mange grøntsager. Man kan dyrke blomkål, ærter, tomater og spinat. De fleste af grøntsagerne sælger kvinderne på markedet for at tjene lidt penge.

KAPITEL 2

Første skoledag

"Nå, må jeg se dig?" Tante Manjula binder grønne sløjfer i Sitas fletninger. "Du ser fin ud. Jeg er sikker på, at det nok skal gå godt."

"Tror du?" spørger Sita.

"Helt bestemt," siger tante Manjula.

Det er Sita nu ikke så sikker på. Det er hendes første dag på den nye skole, og hun er meget nervøs. Men hun siger ikke noget. Hun kender ikke tante Manjula så godt endnu. Hun har kun boet hos hende i en uge.

Tante Manjula giver hende et lille puf ned ad trappestenen. "Husk nu at gå lige hjem efter skole. Der er masser af arbejde til dig i restauranten."

Så står Sita alene på gaden uden for tantes lille **momo-restaurant**. Byen er kæmpe stor. Det larmer og lugter, og folk myldrer forbi. En mand, som **bærer et helt køleskab**

MOMO-RESTAURANT

En momo er en kugle af dej med fyld indeni, som man damper i en stor gryde og dypper i chili-sovs. I Nepal er der aldrig ret langt til den nærmeste momo-restaurant.

BÆRER ET HELT KØLESKAB

Nepaleserne er de bedste bærere i verden. En dygtig bærer kan sagtens gå mange kilometer med sin egen vægt på ryggen. Eller med et tungt køleskab.

på ryggen, skubber til hende. Sita er lige ved at snuble, men manden siger ikke engang undskyld. Han skynder sig bare forbi.

Sita begynder at gå. Hun kan godt vejen. Tante viste hende den i går. Hun skal bare op til hjørnet, hvor en mand på cykel sælger frugt uden for en butik med mobiltelefoner. Men hun skal hele tiden holde øje med trafikken. På hver eneste gade i Kathmandu er der flere motorcykler, end hun troede, der var i hele verden.

Biiiiippp! Biiiiippp!

Pludselig kommer en scooter drønende. Der sidder en hel familie på den med mor og far og to børn. Scooteren slingrer, så Sita må springe for livet.

Sitas hjerte falder først til ro, da hun når hen til skolen. Nu holder hun vejret og kigger spændt ind ad porten.

Aldrig i sit liv har hun set så mange børn. Skolegården er ét stort mylder. Og alle børnene ser ens ud i deres **skoleuniformer**. Mørkeblå nederdele og bukser og lyseblå skjorter hvirvler forbi. Det er lige til at blive rundtosset af.

Sita ved ikke, hvad hun skal gøre af sig selv. Hun står midt i skolegården og føler sig helt fortabt. Hun har mest af alt lyst til at løbe hjem til tante Manjula.

Men så får hun øje på en pige, der står og vinker til hende.

Sita går langsomt hen til hende. Hun synes, at pigen er helt utrolig smuk.

“Er du ny?” spørger pigen.

“Ja,” svarer Sita genert og kigger ned i jorden.

“Hvilken klasse skal du i?”

“Øh, tredje.”

“Tredje! Så skal du i min klasse!” udbryder pigen.

Sita kigger forsigtigt op. Hun synes, at pigen lyder sød.

“Hvad hedder du?” spørger pigen. Men hun har så travlt med selv at fortælle, at hun ikke har tid til at vente på Sitas svar. “Jeg hedder Anushka. Du kan følges med mig.”

Indenfor i klasselokalet er der fem rækker med borde og stole. Deres lærer hedder fru Suwal. Hun lægger en arm

SKOLEUNIFORMER

I Nepal skal alle børn have uniform på i skole. Det kan være en lyseblå skjorte og mørkeblå bukser. Mange familier er så fattige, at de ikke kan købe en skoleuniform. Så kan børnene ikke komme i skole.

om Sitas skulder og venter, mens alle børnene sætter sig. Til sidst står Sita alene tilbage sammen med fru Suwal.

“Vi har fået en ny elev i klassen,” siger fru Suwal og går langsomt ned ad gangen med Sita. “Vil du fortælle de andre lidt om dig selv, Sita?”

Sita er ved at besvime af skræk. Skal hun virkelig stå og sige noget foran hele klassen? Hun er helt tom indeni. Der kommer ikke noget ud af munden på hende. Så hjælper fru Suwal hende. “Du er lige flyttet til Kathmandu, er det ikke rigtigt? Hvor kommer du fra?”

Flotte bogstaver

I Nepal bruger de helt andre bogstaver og tal end os. Bogstaverne har mange flotte krøller. Børnene skal lære 53 tegn for at kunne skrive og læse nepalesisk.

Tag maske på i byen

I Kathmandu er luften meget snavset. Der er meget støv og røg fra bilerne. Derfor tager mange en maske på, når de går ud i byen, også når de skal i skole.

“Jo,” mumler Sita. “Fra Pandusain.”

Fru Suwal fortæller klassen, at Pandusain ligger højt oppe i bjergene langt mod vest. Sita er flov og ildrød i hovedet. Alle glor. Der er også nogen, der fniser.

Så stopper fru Suwal op. “Du kan sidde her ved siden af Anushka. Og I andre, frem med bøggerne!”

Sita sætter sig og kigger forsigtigt på Anushka. Så smiler hun. Hun tror, hun har fået en god plads.

Anushka smiler også. Men dem ved bordet bagved gør nar.

“Bondetøs,” hvisker den ene.

“Flot uniform,” siger den anden. “Har du arvet den efter din mor?”

“Nok mere hendes bedstemor. Se engang, hvor slidt den er.”

Sita kigger ned ad sig selv. Alle de andre har pæne uniformer på. Hendes har tante Manjula købt brugt. Hun

kan ikke have givet mange rupees for den. Elastikken er knækket, så nederdelen bliver holdt oppe af en sikkerhedsnål. Skjorten er helt flosset i kraven, og der er pletter på trøjen, som ikke kan gå af. Hun har heller ikke noget slips ligesom de andre.

Pludselig kan Sita ikke lade være med at tænke på Namduk og farfar. Hun piller ved amuletten og må bide sig i læben for ikke at komme til at græde.

Anushka vender sig om og skælder ud på dem bagved. Så hvisker hun til Sita: “Du skal ikke være ked af det. Jeg blev også drillet, da jeg var ny. Det går over igen.”

Det kan Anushka sagtens sige, tænker Sita. Hun sidder dér i sin nyvaskede skoleuniform og er så smuk. Hendes tænder er hvide som sneen på bjergtoppene. Og hendes skjorte er blå som himlen over Pandusain.

← Smalle gader

Husene står tæt sammen i Kathmandu. I de smalle gader er der masser af små butikker. Mange gader ligner hinanden, så det er nemt at fare vild.

Skoletaske i rissæk

Mange familier har ikke penge til at købe en skoletaske til børnene. Derfor laver de den selv. Skoletasken på billedet er lavet af en sæk til ris.

KAPITEL 3

En dum genvej

”Nå, dér er du!”

Namduk er helt forpustet. Han har ledt efter Dhauli i over en time. Men han finder hende først, da han hører hendes klokke. Hun æder af de friske buske.

”Står du her helt alene?” Namduk kigger sig omkring. Det var her, Sitas familie havde deres lejrplads for vinteren. Men nu er teltene væk, og der er kun den bare jord tilbage. “Kom,” siger han, “vi skal tilbage til de andre.”

Namduk begynder at gå. Men Dhauli vil ikke med. Hun gumler bare videre.

”Hvis du ikke vil komme af dig selv, så må jeg jo trække dig,” siger Namduk.

Namduk bruger et stykke reb som bælte i bukserne. Det tager han af og binder om halsen på Dhauli.

Han finder også en strimmel stof, der sidder i en tornebusk. Den putter han i lommen. Sådan en kan man altid bruge.

Namduk vil gerne skynde sig tilbage til farfar. Han glæder sig til at hjælpe med alle gederne. Men Dhauli er stædig, og rebet brænder i hænderne, når han trækker i det.

Han tager rebet af og giver Dhauli stofstrimlen på som snor i stedet for. Den er meget blødere at holde i. Dhauli kan også bedre lide den end det hårde reb. Den er hvid ligesom hende.

Men det går stadigvæk for langsomt. Hvis det bliver ved på den måde, når han ikke at indhente farfar, før det bliver mørkt. Det har Namduk ikke lyst til at tænke på. Der kan være alt muligt ude i bjergene om natten. Han ved godt, at **yetien** ikke findes, men alligevel ...

Så får han heldigvis en god idé: Han kan jo bare skyde genvej.

Namduk er sikker på, at han bare skal gå op i den første sidedal. Så kan han sikkert komme hurtigere hen over det første bjerg.

Der er også en fin sti ind i dalen. Men lidt efter lidt bliver stien smallere og smallere. Og til sidst er den helt væk. Nu bliver skoven i dalen også tættere. Namduk ser sig tilbage.

Han tror måske, at dalen er begyndt at dreje i en anden retning, uden at han har lagt mærke til det. Nu er han ikke længere helt sikker på, at han går den rigtige vej. Måske var det alligevel ikke nogen god idé med den genvej?

“Hvad tror du, Dhauli? Skal vi prøve bare at gå op her?”

Namduk finder et sted, hvor dalsiden ikke er alt for stejl. Han håber, at han oppe fra toppen af bjergkammen kan se, hvor han er. Måske kan han endda kigge ned til farfar og gederne.

Det er hårdt arbejde at komme op mellem træerne. Der er store sten og tykke rødder. Somme tider er han nødt til at kravle og bruge hænderne. Men Dhauli har det nemt. Hun er en rigtig bjergged. Hun hopper bare fra sten til sten.

Namduk kan ikke forstå, at der er så lang vej op til toppen. Bjergene er meget højere, end han troede. Men halvvejs oppe finder han en smal sti, der fortsætter hen langs skrænten. “Den tager vi,” siger Namduk og begynder at gå.

Men han når ikke ret langt. Pludselig forsvinder jorden under hans fødder. Det ene øjeblik går han på stien, og det næste glider han ned ad bjergsiden.

Et **jordskred**.

Namduk skriger og holder fast i Dhaulis reb med begge hænder, mens jordklumper triller forbi. I et kort øjeblik

← Lektier i det fri

Mange skoler oppe i bjergene har ikke nogen varme i huset. Når det er for koldt inde, går klasserne ofte ud i solen for at læse eller lave lektier.

Ro i klassen

Eleverne på billedet har matematik i første time. I klassen sidder pigerne til venstre. Drengene sidder til højre. Der er helt stille i klassen, når læreren underviser.

holder Dhauli ham oppe. Men Namduk er for tung. Dhauli kan ikke holde ham. Hun stritter imod med forbenene, men så skrider jorden også væk under hende. De tumler begge to ned ad den stejle skråning.

Alting hvirvler forbi. Namduk slår en kolbøtte og rutsjer videre på maven. Han prøver at bremse med fødderne, men han har for meget fart på. Han stopper først, da han er helt nede i bunden mellem træerne.

Namduk sætter sig langsomt op. Han er øm og forslået over det hele. Han mærker på sit øre og får en lille smule blod på fingrene. Men det er vist ikke så slemt. Det er værre med skinnebenet. Det bløder, og der er også kommet jord i såret. Til gengæld har han stadig sine grønne

sandaler på fødderne. Det er et helt mirakel, at de ikke er faldet af. Det ville ikke have været godt, hvis han skulle gå resten af vejen i bare tæer. Ikke med alle de skarpe sten, der ligger på jorden.

Først børster han skidt og kviste af benet, og så river han en strimmel af Dhaulis snor og bruger som forbindelse. Han binder en god knude, så den ikke går op igen. Det svier, men Namduk er bare glad for, at han ikke har fået hul på bukserne. Han har nemlig ikke andre.

Dhauli gnubber sig op ad ham og bræger forsigtigt. Namduk slår armene om hende. Hun er også bange. Han kan mærke hendes hjerte banke som et helt lille tordenvejr – og da der pludselig lyder høje skrig mellem trætoppene, bliver de begge to endnu mere bange.

← Skolevejen er stenet og stejl

Eleverne følges ad til og fra skole. Skolen ligger på toppen af et lille bjerg. I dag skinner solen. Når det regner eller sner, kan det godt være en skrap gåtur.

Skolens toilet

Sådan ser et toilet ud i Nepals bjerge. I spanden er der vand til at vaske sig med. På skolen har drengene og pigerne hver sine toiletter.

SPURVEN OG FRØET

Der var en gang en lille spurv. En dag fandt den et dejligt frø. Det ville spurven spise til frokost. Men først ville den vaske sig.

Den gemte frøet oppe på broen og gik ned til floden. Så gik den tilbage til broen for at spise. Men nu var frøet væk. Spurven ledte overalt. Men den kunne ikke finde sit frø.

Så kom en bonde over broen.

“Mit frø er væk,” sagde spurven.
“Vil du hjælpe mig med at finde det?”

Men bonden gik bare lige forbi.
“Hvem gider høre på dig?” sagde han.

Så kom en soldat over broen. Han var også ligeglad. “Hvem gider hjælpe en fugl?” sagde han.

Bagefter kom der en kaptajn forbi. Han ville heller ikke hjælpe. Der kom også en general. Han lo bare og gik sin vej.

Men så kom kongen over broen. Han red på en elefant. Han må da hjælpe mig med at finde mit frø,

tænkte spurven. Men kongen ville ikke høre på en lille fugl. Han red lige forbi.

Så kom en lillebitte myre. “Bare rolig, jeg kan hjælpe dig,” sagde myren til spurven. “Vi skal nok finde dit frø.”

Myren gik hen til elefanten. “Sig til kongen, at han skal finde spurvens frø. Ellers kravler jeg ind i dit øre og bider dig!”

Elefanten blev meget bange. “Find spurvens frø. Ellers smider jeg dig af,” sagde den til kongen.

Kongen kaldte straks på generalen. “Find spurvens frø. Ellers er du fyret,” sagde han.

Generalen kaldte på kaptajnen. “Gør som spurven siger. Ellers kommer du i fængsel.”

Kaptajnen kaldte på soldaten.
"Hjælp spurven. Ellers skærer jeg
armen af dig."

Soldaten kaldte på bonden. "Find
spurvens frø. Ellers bliver du hængt fra
broen!"

Bonden ledte og ledte. Til sidst
fandt han frøet.

Så satte spurven og myren sig ned for
at spise. De fik et halvt frø hver.

KAPITEL 4

Følg aberne!

“På gensyn i morgen,” siger fru Suwal. Alle springer op fra stolene.

Men Sita bliver siddende. Hun har det pludselig underligt. Det er ikke kun, fordi hun er ny. Eller fordi hun er blevet drillet. Det er også indeni, der er noget galt. Som om der er fare på færde.

Anushka prikker hende på skulderen. “Er der noget i vejen?”

Sita svarer ikke. Hun piller ved farmors gamle amulet. Det er mærkeligt. Den føles varm mod hendes fingre. Så læner hun hovedet frem og støtter panden i hænderne.

Lige dér, hvor hun holder amuletten.

Der går et lyn igennem hende. Og pludselig ser hun ting for sit indre blik, som ikke er i klasselokalet: Træer, en stejl skråning, Dhauli, et blodigt skinneben.

BUDDHA

Buddha levede for 2500 år siden. Buddha betyder 'Den oplyste', men hans rigtige navn var Siddharta Gautama. Det var ham, der grundlagde den religion, der hedder buddhisme.

ET TREDJE ØJE

På billeder har Buddha ofte et tredje øje tegnet i panden. Med det kan han både se tilbage i fortiden til sine tidligere liv og ind i fremtiden. Øjet fik han, fordi han gennemskuede, hvad livet går ud på.

Sita holder vejret. Det var jo det, farfar havde sagt! Hun og Namduk havde ellers grinet sådan ad ham. Ingen af dem havde troet på, at man kunne bruge amuletten til at se med.

Men de tog fejl.

For nu ser hun verden gennem Namduks øjne. Som om amuletten er et spejl. **Et tredje øje.**

Nu kigger hun ned oppefra. Hun ser sig selv flyve gennem trætoppene sammen med en flok aber. De fortsætter op ad en stejl bjergside, og dér, oppe på toppen, svæver **Buddha** over hende.

“Følg aberne,” mumler hun. “Namduk, du skal følge efter aberne. Det er den eneste vej op af den slugt.”

Anushka ser forskrækket på hende. “Sita, hvad er der? Du ser så underlig ud.”

“Jeg har det fint,” svarer Sita. Hun er sig selv igen. “Men, øh, Anushka, det lyder måske dumt, men ved du, hvor der er aber her i byen? Helst et sted, hvor der er stejlt og ligger et Buddha-tempel foroven?”

“Hvorfor det? Du skal måske på sightseeing?” Anushka griner.

“Jamen, det er vigtigt,” siger Sita. “Jeg skal nok forklare det senere.”

Anushka kigger på Sitas amulet. Som om hun godt kan regne ud, at det har noget med den at gøre. “Okay, så kom,” siger hun. “Jeg ved lige, hvilket sted du tænker på.”

Ude på gaden leger de andre børn under træet. Men ikke Sita og Anushka. De skal hen til den store **stupa**.

Sita løber op ad trappen med de 365 trin. Den er stejl som en dalside, og der sidder aber hele vejen op. Hun løber så stærkt, at hun trækker Anushka efter sig.

Oppe på toppen peger Sita op på den gyldne stupa.

STUPA

En stupa er en buddhistisk helligdom, der er formet som en kuppel med et spir på toppen. Her kommer buddhister for at meditere og bede en bøn, mens de går rundt om den.

BEDEMØLLERNE

Inde i en bedemølle ligger der papirstykker med en masse buddhistiske bønner. Når møllen drejer rundt, har det samme virkning, som hvis man sagde bønnerne højt. Det er smart fundet på. Så kan man spare lidt på stemmebåndet.

“Se!” siger hun. Buddhas øjne er malet på alle fire sider. Og han har et tredje øje i panden. Det er det samme øje, hun har på amuletten.

Bagefter går de hele vejen rundt om stupaen, mens de drejer på alle **bedemøllerne**. Anushka siger, at man får et ønske opfyldt, hvis man drejer på dem alle sammen.

Først ønsker Sita sig en ny skoleuniform. Men så får hun dårlig samvittighed, fordi hun tænker på sig selv. Resten af vejen ønsker hun kun, at Namduk og farfar skal finde hinanden igen.

Bedeflag i fem farver

Når de flotte flag blafrer i vinden, sender de en bøn afsted. Farverne betyder: Blå = himmel
Hvid = luft
Rød = ild
Grøn = vand
Gul = jord

Bedemøllerne snurrer

Når man drejer på den runde bedemølle, sender den en bøn ud i verden. Bedemøller kan være flere meter høje. De kan også være så små, at man holder dem i hånden.

Mens Sita løber op ad trappen i Kathmandu, gemmer Namduk og Dhauli sig bag et tykt træ. Det rusker i trætoppene, og de skingre skrig, de hørte før, kommer nærmere. Som om en hel hær af **dæmoner** kommer farende.

Til sidst tager Namduk mod til sig og kigger op i træerne – og så føler han sig pludselig lidt dum. Der er jo slet ikke noget at være bange for.

Det er kun en flok røde **makak-aber**. De har fuld fart på og fortsætter direkte op ad bjergsiden.

En af aberne standser op og fægter med armene. Det ser næsten ud, som om den vinker til ham. Namduk gnider øjnene. I et kort øjeblik tør han sværge på, at den ligner Sita. Men da han kigger igen, er flokken allerede væk.

Namduk skælver. Han kan ikke lide at være her. Og han kan heller ikke lade være med at tænke på aben, der lignede Sita. Han bliver enig med sig selv om, at der kun er én ting at gøre.

DÆMONER

Dæmoner er onde ånder. Nogle af dem slås mod guderne, mens andre plager menneskerne nede på jorden. Den mest berømte dæmon i hinduismen hed Ravana og havde ti hoveder. Han blev dræbt af guden Rama.

MAKAK-ABER

Makak-aben er den mest almindelige abe i Nepal. Den kan både gå omkring på jorden og klatre i træer. Man kan tit møde makak-aber ved templerne. De spiser den mad, som folk ofrer til guderne.

“Kom, Dhauli, siger han og tager fat i snoren. “Vi følger efter aberne.”

Namduk er meget træt, da han endelig når op på toppen. Han smider sig ned på jorden og holder hvil.

Da han har fået pusten igen, ser han sig omkring.

Aberne er væk for længst, men det gør ingenting. For nogen har lavet et lille tempel til Buddha her oppe. Der er et kar til røgelse, og en pind med farvede klude. Der er

← Huse uden vandhaner

Mange huse i Kathmandu har ikke nogen vandhane. De fattige henter vand ude i byen. De har dunke med og står i kø i mange timer. Vandhanerne her er over 300 år gamle.

Børnene hjælper til

Børnene i Nepal hjælper meget til derhjemme. I de fattige familier hjælper de med at hente vand og brænde til bålet. De hjælper også med at passe dyrene og lave mad.

også nogle bedeflag – og på en af bhote-folkets vævede tasker ligger et billede af en buddhistisk præst.

Men det bedste er alligevel, at han nu både kan se Saipal-bjergets sneklædte top i det fjerne og Budhi Ganga-floden nede i dalen. Det gør Namduk rigtig glad. Nu ved han nemlig præcis, hvilken vej han skal gå!

Men først er han nødt til at spise noget. Hans mave knurrer. Han har ikke fået noget at spise hele dagen.

Når familien har meget mad, plejer Namduk at få **dal bhat** to gange om dagen: Både om formiddagen, og før han går i seng om aftenen.

Men tit får han kun tørrede nudler. Han har en lille pose med, som han finder frem i kurven. Før han spiser, plukker han nogle vilde sennepsblomster og lægger på en flad sten. Han ville også gerne ofre nogle af sine nudler til Buddha, men han tror ikke, at han har nok.

“Tak, fordi du viste vej,” siger han og samler hænderne foran panden. Men det er Sita, han tænker på.

DAL BHAT

Dal bhat er Nepals nationalret. *Dal* betyder linser, og *bhat* betyder ris. I Nepal får man linsesovs og ris morgen, middag og aften. Fra mandag til søndag. Hele livet. Man spiser det med fingrene.

Det er meningen, at man skal hælde kogt vand på nudlerne, så de bliver bløde. Men Namduk spiser dem tørre direkte af posen. Det er han vant til. Han gemmer også nogen til senere.

Bagefter er det dejligt at ligge og dase. Men han har ikke tid. Skyggerne er allerede ved at blive lange. Og mørket har han ikke lyst til at tænke på.

“Så er der afgang, Dhauli,” siger han og fortsætter ned mod floden på den anden side af bjerget.

← Flotte smykker med skjulte kræfter

Smykkerne er store og flotte, men de er ikke kun til pynt. Kvinder i Nepal og Tibet, der tror på Buddha, bruger smykker for at få mere held og lykke. Nogle smykker skal give dem hjælp fra Buddha og guderne. Andre smykker skal beskytte dem mod onde dæmoner.

Tempel i bjergene

De fleste folk i Nepal er hinduer. Hinduerne har mange guder. Dette lille tempel er for guden Vishnu. Han er en af de øverste guder. Han har fire arme og er lyseblå.

YETIEN OG HYRDEN

I en dal i Nepals bjerge boede der en hyrde. Han spillede altid på fløjte for sine geder.

En aften kom der pludselig en yeti hen til ham. Yetien var kæmpe stor. Hun havde tyk pels over det hele.

Hyrden blev så bange, at han tabte fløjten. Men yetien ville gerne høre musik. Hun stak fløjten i munden på hyrden igen. Hyrden spillede hele natten. Først da solen stod op, gik yetien sin vej.

Næste aften turde hyrden ikke spille. Men yetien kom alligevel. Og så måtte hyrden igen spille på fløjte hele natten.

Yetien kom hver nat. Hun kom for

at høre hyrden spille musik. Og hvis han ikke spillede, ville hun dræbe ham!

Men så fik hyrden en idé. Han byggede et stort bål. Og han satte en stor skål med smør ved siden af.

Igen kom yetien, da solen gik ned.
Og igen spillede hyrden på sin fløjte.
Men nu holdt han også små pauser. Så
gned han smør på sine ben.

Yetien ville også være med. Hun
så, at hyrden havde pæne, glatte ben.
Det ville hun også gerne have. Derfor
smurte hun sig også ind i smør. I mere
og mere smør. Til sidst skinnede hun
over det hele. Hun syntes selv, hun var
meget smuk.

Så tog hyrden en gren med ild fra
bålet. Han førte den op og ned ad
benet. Ilden fik smørret til at smelte.
Så skinnede det endnu mere.

Yetien gjorde ligesom hyrden. Hun
ville også være mere smuk. Men der
gik ild i hendes tykke pels!

Hun hylede og skreg. Og så
flygtede hun op i bjergene for at rulle
sig i sneen og slukke ilden.

Siden den dag kan man kun møde
yetien oppe i den evige sne.

KAPITEL 5

Vandet i floden

“Synes du, det lyder skørt?”

Sita bider sig i læben og kigger på Anushka. Hun har fortalt hende om Namduk og Dhauli. Og om magien i farmors gamle amulet, der er så stærk, at den kan hjælpe Namduk med at finde vej. Hun er bange for at blive til grin.

Men Anushka griner ikke. Hun har somme tider selv en **bindi** i panden. En rød plet, lige dér hvor det tredje øje sidder.

“I min familie er der ikke så meget magi. Men der, hvor vi kommer fra, er der heldigvis fladt som et roti-brød. Dér kan man ikke så nemt fare vild.” Anushka fortæller, at hendes bedsteforældre stadig bor nede i **lavlandet**, og at hun besøger dem hvert år.

“I er så heldige,” siger Sita. “Dernede i lavlandet har I både næsehorn og elefanter. Og tigre! Sådan en vil jeg gerne se.”

“Ha!” siger Anushka. “Tigren ser man aldrig. Og hvad med jer? I er da lige så heldige. Oppe i bjergene har I både yakokser og sneleoparder. Sådan en vil jeg gerne se.”

“Måske er sneleoparden tigerens lillebror,” siger Sita. “For den ser man heller aldrig.”

“Hvad så med yetien?” spørger Anushka.

“Den afskyelige snemand? Så må den være storebror. For den ser man aldrig, aldrig nogen sinde!”

De griner begge to. De synes allerede, de er gode venner.

Men pludselig bliver Sita fjern i blikket. Amuletten er begyndt at føles varm mod hendes bryst igen. “Han går for langt”, mumler hun. “Han skal over broen.”

Hun løfter amuletten og trykker den mod panden. Det lyner indeni, og så ser hun gribe kredse om en bjergtop.

BINDI

Bindi betyder ”dråbe” eller ”et lille mærke” og er en malet plet i panden. En bindi er både en udsmykning og et symbol på det tredje øje. Gifte kvinder har tit en rød bindi, men den kan også være gul eller sort.

LAVLANDET

Selvom Nepal er kendt for sine høje bjerge, er hele den sydlige del af landet fladt som en pandekage. Nepals lavland hedder Terai, og her er der jungle med både tigre og næsehorn.

Hun gyser og skynder sig at slippe amulettet igen. Hun ved godt, hvad det betyder. Gribbe betyder død.

“Hvor er der en bro?” spørger hun Anushka. “Et sted, hvor der er død.”

Anushka kigger forskrækket på hende. “Mener du det? Er det for at vise Namduk vej?”

Sita nikker alvorligt.

“Så kan det kun være **Pashupatinath**, du mener. Men ligbrændingerne er i den anden ende af byen. Vi er nødt til at tage en tempo.”

Sita kender godt tempoerne, de små, trehjulede busser, der drøner rundt i gaderne. Men hun har aldrig prøvet at køre i en. Det eneste, hun nogensinde har kørt i, er de gamle skrammelbusser, som hun kom til Kathmandu med. Det tog til gengæld tre dage. Tænk, at det kun er en uge siden!

“Men koster det ikke penge?” spørger hun.

Anushka blinker til hende. “Mor giver mig lommepenge, uden at min far ved det. Kom!”

PASHUPATINATH

Det er det største og helligste Shiva-tempel i Nepal. Navnet er så langt, at mange bare siger ”Pashpati”. Når folk dør, bliver deres krop brændt her. Bagefter bliver asken hældt i floden.

← Farvepulver på guden

Nepaleserne er meget troende. De fleste er enten hinduer eller buddhister. I Kathmandu er der masser af flotte, gamle figurer af hindu-guder. Dem ærer hinduerne ved at smøre farve på. Her har elefant-guden fået rødt på sin snabel.

Drengene er munke

Nogle børn bliver munke og bor nogle år i et kloster. Her lærer de hellige skrifter om Buddha at kende. De får mad hver dag af klosteret og lærer også at læse, skrive og regne.

Sita har aldrig set sådan et mylder som ude på de store gader: Der er busser og biler og motorcykler og scootere og rickshaws og cykler og mennesker og køer og hunde overalt. Men luften er helt grå og svier i halsen, og tempoen kører i ryk og gør hende køresyg. Hun er helt lettet, da de står af ved det store **Shiva**-tempel.

“Skal vi virkelig derhen?” spørger Anushka og rynker på næsen.

Sita kigger ned på trapperne langs den ene flodbred. Der er røg og en mærkelig lugt i luften. Hun var med, da farmor blev brændt, og hendes aske blev drysset i floden derhjemme. Hun ved godt, hvad det er for nogle bål.

“Nej, vi skal have Namduk væk fra de døde. Kom, vi går over broen.”

SADHU

En sadhu er en hellig mand, der har vendt verden ryggen for at leve som en slags munk. Mange sadhuer har lange fletninger og er smurt ind i aske. Deres tøj er orange eller gult ligesom ild.

SHIVA

Shiva er en af de tre store hindu-guder. Han har gråblå hud, en kobraslange om halsen og en trefork i hånden. Når Shiva danser, ødelægger han verden og skaber den på ny af asken.

De løber over den korte bro, men midt ude på den går Sita i stå. Hun stirrer ned i vandet. Hun kan ikke forstå, hvordan floden kan være så brun og fuld af skidt. Oppe i bjergene er vandet altid grønt og brusende.

Så ringer en klokke og river hende ud af hendes tanker. Det lyder ligesom den klokke, Dhauli har om halsen.

Sita kigger op. En **sadhu** i orange tøj med lange perlekæder om halsen står og ringer med en klokke af sølv. Så smiler Sita indeni. Nu ved hun, at faren er drevet over for Namduk og Dhauli – for sadhuen har det tredje øje malet i panden.

Hellige køer

For hinduer er koen et helligt dyr. Det er forbudt at slagte en ko og spise den. Man må heller ikke drikke komælk. I byerne får køerne lov til at gå frit omkring på gaden.

De døde brændes

Når nogen dør i Nepal, bliver kroppen brændt på et bål. Hele familien kommer og siger farvel. Når kroppen er brændt, hælder de asken i en hellig flod.

Namduk følger floden. Det er dejligt at gå på en god sti igen. Han er sikker på, at farfar er lige omme på den anden side af passet. Han skal bare over broen og op ad den lange siksak-sti.

Men Namduk ser sig ikke for. Han har fået øje på noget, som han ikke kan lade være med at stirre på.

Rundt om en bjergtop i det fjerne kredser en hel flok gåsegribbe. Namduk gyser. Han ved godt, hvad det er:

En himmelbegravelse.

Sådan gør nogle folk fra Tibet. Når man dør, bliver man gjort i stand og lagt ud på bjerget for at blive spist af ådselædere. Der stiger også su-røg op. Det er for at tiltrække gribbene.

Namduk kan ikke få øjnene fra de store fugle. Han forestiller sig, at det er ham, de kredser om. Eller at de har fået øje på Dhaulis. Så gyser han endnu mere.

Pludselig standser Namduk med et sæt. Han synes, han kan høre en klokke ringe. Men det er ikke Dhaulis. En anden klokke, langt, langt borte.

Så forsvinder lyden igen, og han kigger sig omkring. Hvor er det lige, han er på vej hen? Han er jo gået alt for langt! Han har travlt nok i forvejen med at finde farfar, inden det bliver nat.

Han skynder sig tilbage ad stien og kommer til en hængebro. Den er smal og kun lavet af stålwirer og jernbrædder. Men derfor fatter han alligevel ikke, hvordan han har kunnet gå lige forbi uden at se den.

Broen gynger, og der er store sprækker, hvor man kan se vandet bruse forbi under sig. Hvis man kigger længe nok, er det, som om man bliver hypnotiseret. Namduk stirrer og falder i staver. Han spekulerer på, hvor vandet løber hen. Og han spekulerer på, om Sita mon står et sted og ser det samme vand strømme forbi?

Så ringer en klokke igen. Og denne gang er det Dhaulis. Hun trækker i snoren. Hun er bange for at gå på broen og vil ind på land igen.

“Skal jeg bære dig?” siger Namduk og løfter hende op på skuldrene. Han venter, til han har godt fat i hendes ben, så hun ikke falder ned. Så skynder han sig det sidste stykke over broen, mens Budhi Ganga-floden bruser videre under ham.

Elastikbolden chungu

En chungu er en lille bold. Den er lavet af et bundt elastikker. Man kan også bruge en cykelslange, der er skåret i strimler. Både drenge og piger spiller chungu.

Volleyball er et hit i bjergene

I Nepal kan rigtig mange børn godt lide at spille volleyball. Hvis man ikke har et net, så kan man bruge en snor i stedet. De spiller også gerne volleyball i frikvarteret.

KAPITEL 6

Yeti

Namduk kigger op mod bakkekammen. Der er stadig lang vej op til toppen. Og det kan heller ikke vare længe, før solen forsvinder bag bjergene.

Han skynder sig videre. Men selvom han drak lidt vand nede ved floden, er han træt og sulten, og nu er han nødt til at holde hvil igen. Han smider sig i græsset for at spise de sidste minutnudler, men da han ryster posen, kommer der kun en lille bunke smulder ud.

Imens græsser Dhauli. Men hun bliver hele tiden stående det samme sted.

“Har du fundet noget?” spørger Namduk og smider den tomme nudelpose fra sig. Nu kan han se, at Dhauli spiser af nogle små svampe, der stikker op af jorden.

Namduk tør næsten ikke tro sine egne øjne. Han ved godt, hvor heldig han er.

“Yarsagumba!” udbryder han og begynder straks at grave i jorden. Yarsagumba er noget meget mærkeligt noget. En svamp, der vokser ud af en indtørret larve. Halvt dyr og halvt plante.

Men Yarsagumba er sin vægt værd i guld. Man kan sælge dem for en formue som medicin til kineserne. Og her er en hel mark fuld af dem! Namduk fylder den bukselomme, der ikke er hul i. Bagefter samler han en bunke sten og bygger en lille varde. Så er han sikker på, at han kan finde stedet igen.

Halvt larve, halvt svamp
Yarsagumba er meget sjældne og vokser kun langt oppe i bjergene. De bruges som medicin og kan sælges for mange penge. Derfor går mange fattige på jagt efter dem.

Bedstefar kan strikke
Hele familien bor sammen i husene i landsbyen. De gamle hjælper også til. De passer de mindste børn og strikker tæpper og tøj i uld. Det er vigtigt at have varmt tøj, når vinteren kommer.

Namduk er ved at falde om af træthed. Men nu er han for alvor bange for, at han ikke når at finde farfar, før det bliver mørkt. Så skal han overnatte i det fri. Alene. Og uden bål. Tanken får ham til at gyse, og han fortsætter med sine sidste kræfter.

Der er skov oppe i passet. Farfars sti må være lige omme på den anden side. Men træerne ser mørke og uhyggelige ud. Namduk trækker Dhauli helt ind til sig, før han går ind mellem dem.

Namduk går som på nåle. Han tror hele tiden, han kan se nogen bevæge sig.

”Ikke tænke på yetien, ikke tænke på yetien,” mumler han for sig selv. Han prøver også at bilde sig selv ind, at det nok bare er blæsten, der får grenenes skygger til at danse.

Men så får han øje på en skikkelse.

Denne gang er han ikke i tvivl. Der er virkelig nogen. En, der går på to ben og har lange, lodne hår.

”Yetien!” gisper Namduk og gemmer sig bag en stor sten. Den ser endnu mere uhyggelig ud, end han troede. Den vralter og er kæmpestor. Namduks hjerte slår så hårdt, at det er lige ved at hoppe ud af brystet.

Så hører han en klokke. “Shh!” hvæser han til Dhauli. “Du skal være stille. Ellers æder den os!”

Men det er ikke Dhaulis klokke, der ringer. Det er yetien, der har en klokke i hånden. Og nu kalder den også på ham.

“Namduk, hvor er du? Namduk?”

Den stemme kan Namduk kende alle steder. Det er bare farfar, der har taget lodne gedeskind på for ikke at fryse. Namduk springer frem og kaster sig i armene på ham.

“Farfar! Hvordan fandt du mig?”

Farfar prikker på sin amulet. “Jeg sagde jo, at jeg holdt øje med dig.” Amuletten glimter i dagens sidste sollys.

← Helt rene floder

Når sneen smelter i bjergene, er der masser af vand i floderne. Vandet er helt rent. Man kan også fange fisk i bjergfloderne. De er gode at spise, fordi de er fulde af vitaminer.

Laver fiskenettet selv

Strømmen i bjergfloden er meget stærk. Derfor har fiskerne brug for nogle gode net. Hver aften sidder fiskerne og ordner deres net.

“Jeg troede, du var en yeti!” siger Namduk.

Farfars øjne funkler, men han griner ikke ad Namduk. “Bjergmanden?” siger han. “Ham skal du ikke være bange for. Han lever kun oppe i den evige sne.”

Så lægger farfar armen om Namduk og følger ham hjem til lejren. Dhauli kan høre de andre geder. Hun er allerede løbet i forvejen.

Farfar har slået lejr på skråningen lidt borte. Han har spændt gedernes oppakning af og lavet dal bhat på bålet. Namduk spiser en ekstra stor portion. Så må han bare nøjes med lidt mindre i morgen. Det gør ikke noget.

Efter maden får Namduk te. Teen er dejlig sød, og han glæder sig til at fortælle farfar om yarsagumba-marken.

Namduk er sikker på, at de kan købe nogle flere geder bare for de få, han har med sig i bukselommen. Og måske også en busbillet til Kathmandu, så de kan besøge Sita. Men han vil vente til i morgen. Først er der noget, han er nødt til at vide.

“Kan man virkelig se med amuletten?” spørger han.

“Det kunne mig og farmor. Den er jo det tredje øje.” Farfar smiler et mystisk smil. “Vil du gerne prøve?”

Namduk nikker tavst. Han kan mærke, han får en klump i halsen.

Farfar tager amuletten af og lægger den forsigtigt i Namduks hænder. “Det er vist bedst, at du beholder den,” siger han. “I hvert fald så længe Sita er i Kathmandu.”

Namduk ligger og kigger op i stjernehimlen, da hans øjne glider i. Han holder om amuletten og tænker på Sita. Det er næsten, som om han allerede kan se hende.

Stenplader på taget

Tagene på husene i landsbyen er lavet ud af skifer. Skifer er meget holdbart. Det kan både tåle stærk sol og kraftig regn. I Danmark har nogle huse også tag af skifer.

Mobilen giver nye muligheder

Før var der næsten ingen telefoner i Nepal. Nu har de fleste en mobil. Kvinden her har været på markedet med grøntsager. Nu ringer hun til familien og fortæller, at hun er på vej hjem.

BUDDHA OG SVANEN

Dengang Buddha var dreng, gik han tit tur ved søen. En dag så han tre vilde svaner. De fløj i luften. De var sorte, og de var meget smukke. Men så faldt en af dem ned.

"Åh nej," sagde Buddha. "Hvad er der sket?"

Buddha gik hen til svanen. Den lå på jorden. Den var meget bange. Der sad en pil i dens vinge. Buddha trak pilen ud.

"Jeg skal nok passe dig. Så bliver du rask igen," sagde Buddha.

Så kom prins Deva løbende. Han var Buddhas fætter. Han havde en bue i hånden.

"Giv mig den svane!" sagde Deva. "Den er min."

"Det er en vild svane," svarede Buddha. "Den er ikke din."

"Jo, den er," sagde Deva. "Jeg har selv skudt den."

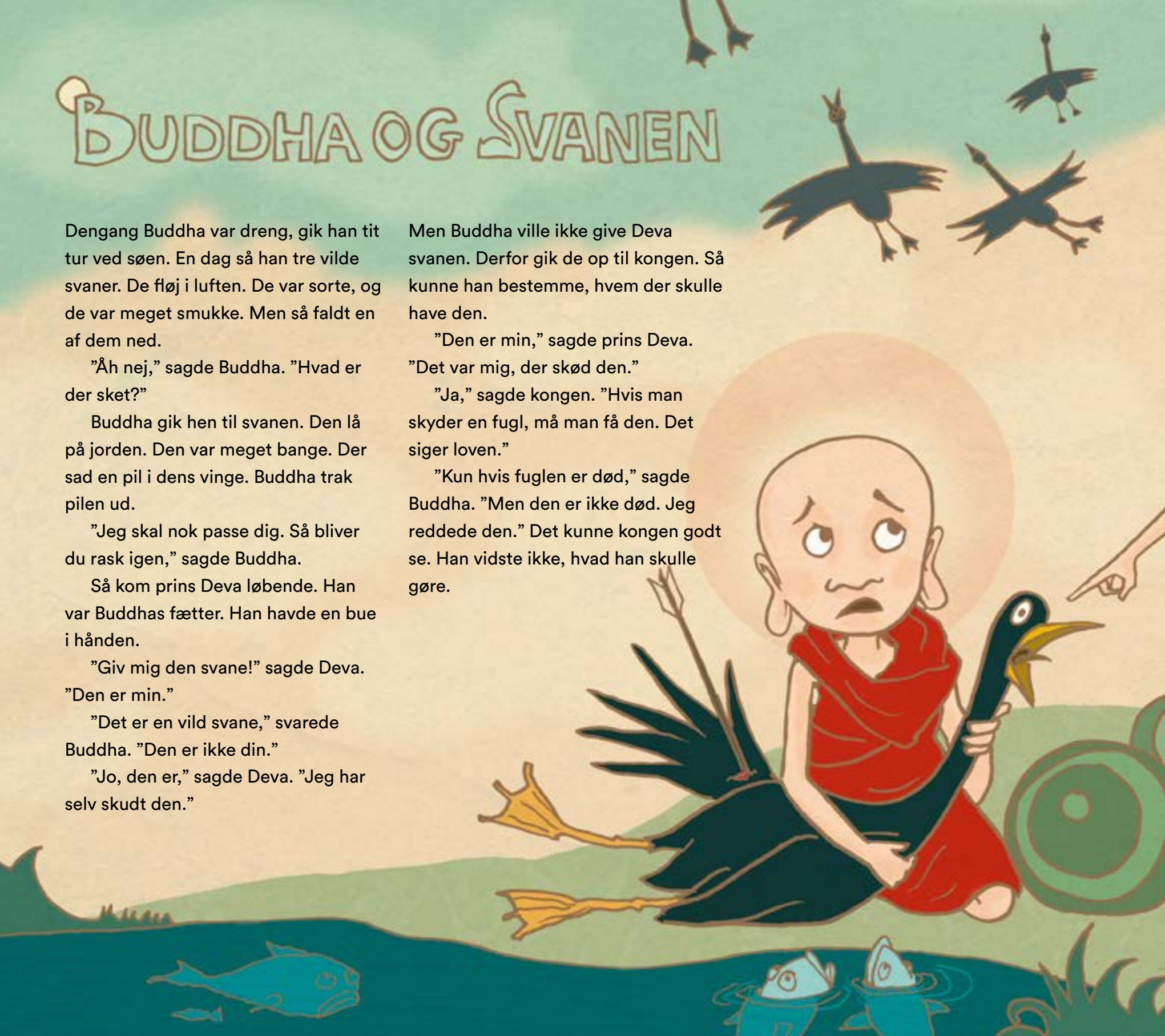
Men Buddha ville ikke give Deva svanen. Derfor gik de op til kongen. Så kunne han bestemme, hvem der skulle have den.

"Den er min," sagde prins Deva.

"Det var mig, der skød den."

"Ja," sagde kongen. "Hvis man skyder en fugl, må man få den. Det siger loven."

"Kun hvis fuglen er død," sagde Buddha. "Men den er ikke død. Jeg reddede den." Det kunne kongen godt se. Han vidste ikke, hvad han skulle gøre.

Nu kom en gammel mand forbi.

”Måske kan jeg hjælpe,” sagde han.

Han så på den sårede svane i
Buddhas arme.

”Svanen vil gerne være rask. Den
vil gerne flyve med de andre vilde
svaner igen. Ingen af os ønsker at dø.
Det er det samme for svanen. Den vil
gerne leve. Derfor skal Buddha have
svanen, fordi han vil give den liv.”

Kongen blev glad for det kloge råd.
Han gav svanen til Buddha.

Buddha passede godt på den.

Til sidst var den helt rask. Og prins
Deva hjalp ham. Han havde aldrig
tænkt på, at dyr også gerne vil være
raske og leve.

En aften hørte de vinger suse i luften.

”Se! De andre svaner er kommet
tilbage efter den,” sagde Buddha.

Så slog den sorte svane vingerne
ud. Nu kunne den godt flyve igen. Den
fløj en sidste gang rundt om søen for
at sige farvel.

Buddha og Deva vinkede til den. Så
fløj den væk med sine venner.

KAPITEL 7

En uventet gæst

“Hvor har du været?”

Tante Manjula er vred, da Sita kommer hjem.

“Der er gæster i restauranten, og jeg kan ikke både stå i køkkenet og vaske op og servere og tage imod bestillinger på én gang. Jeg har jo ikke fire arme, vel?”

Nu får Sita travlt. Hun både serverer og henter drikkevand og te, og bagefter vasker hun op og tørrer borde af. Hun arbejder hårdt, og tante Manjula nikker tilfreds. Hun bliver hurtigt glad igen.

“Kom, Sita,” siger hun. “Nu skal jeg vise dig, hvordan man laver **momoer**.”

Sita får lov til selv at prøve. Hun kommer fyldt på de små stykker dej og former dem til kugler. Det er sjovt, men det er tante Manjula, der damper dem. Det skal nemlig gøres meget forsigtigt. Bagefter får Sita lov til at øse op, mens tante Manjula holder låget til den store gryde.

“Det er du god til,” siger tante Manjula og sender Sita ud efter flere friske momoer.

MOMOER

Momoen stammer fra landet Tibet, nord for Nepal. Det er nu en del af Kina. I gamle dage var en momo altid dampet og fyldt med hakket kød. Nu kan man også få stegte og bagte momoer med grøntsager og ost i – eller chokolade!

Ude i køkkenet falder Sita i staver. Sikke en dag! Namduk og Dhauli er i sikkerhed, og tante Manjula er faktisk ret sød. Og så har hun fået en ven! Det er nok det allerbedste. Hvis det bliver ved på den måde, skal hun nok blive glad for at bo i Kathmandu.

Men så kommer hun til at se ned ad sig selv.

Hun var lige så glad. Men nu har hun fået mel på trøjen og chilisovs på nederdelen. Så bliver hun sikkert drillet endnu mere henne i skolen i morgen.

I det samme kigger tante ind i køkkenet. “Du har gæster,” siger hun.

Sita kigger op. “Hvem? Mig? Jamen jeg kender jo ingen.” Hun bliver helt forskrækket. Hvem kan det være?

Tante Manjula trækker på skuldrene. “Der står ellers en dame og spørger efter dig.”

Momo på gaden

Nepaleserne elsker momoer. I byerne kan du også få varme, sprøde momoer på gaden. De bliver lavet i små boder, omtrent som pølsevogne i Danmark.

Dal bhat dagen lang

Dal bhat betyder ris og linser. Alle nepalesere spiser dal bhat flere gange om dagen. Nogle spiser ikke andet. Man kan spise grøntsager og brød til. De fleste spiser dal bhat med fingrene.

Sita tørrer hænderne i en gammel klud og går ind i restauranten. Der står en dame med et flot rødt sjal over skulderen. Hun har en pakke i hånden. Den er pakket ind i avispapir.

“Er du Sita?” spørger hun venligt.

Sita synes, at damen minder hende om nogen. Men hun er bange for at komme til at kvække som en frø, hvis hun åbner munden. Derfor nøjes hun med at hilse høfligt med hænderne foran panden.

“**Namaste**,” mumler hun og slår blikket ned.

Så giver det et sæt i Sita. For hun opdager, at kvinden har fire fødder. I et kort øjeblik er hun helt forvirret. Har hun fået besøg af en gud? Kan det være **Lakshmi**? Eller ... da ikke **Kali**?

“Hej, Sita.”

Sita tager en hånd op for munden. Nu har damen også to hoveder! Men så kommer hun til at grine. Det er bare Anushka, der står bag damen!

NAMASTE

Når man hilser på hinanden i Nepal, presser man håndfladerne mod hinanden foran brystet, bukker let og siger ”Namaste”. Man gør det samme, når man siger farvel. Det betyder ”jeg bukker for guden i dig.”

LAKSHMI OG KALI

Lakshmi er gudinde for rigdom, lys og visdom. Lakshmi er også et af de mest almindelige pigenavne i Nepal.

Kali er gudinde for ødelæggelse. Hun har blodrøde læber og øjne, og hun ser ond ud. Hun suger ondskab ud af dem, der tilbeder hende, og derfor er hendes hud blevet helt sort. Der er mange, der er bange for Kali.

Anushka tager pakken og giver den til Sita. “Værsgo. Den er til dig,” siger hun.

“Til mig?” spørger Sita forundret. “Hvad er det?”

“Pak den nu bare op. Mor og mig synes, du skal have den.”

Damen smiler og nikker til Sita. Sita forstår ingenting. Hun pakker langsomt avispapiret op. Så gisper hun.

← Butikken har det meste

Der findes kun få supermarkeder i Nepal. Men der er masser af små butikker. I denne butik kan man købe både ris, nudler, krydderier og æg – og børnene kan få slik, hvis de har lidt penge.

Vilde lastbiler

Alle varer til butikkerne bliver fragtet med lastbil i Nepal. Og lastbilerne ser slet ikke ud som i Danmark: De har masser af pynt og vilde farver, og de er alle sammen forskellige.

“Jeg tror, det er din størrelse,” siger Anushka. “Det er min fra sidste år.”

Sita holder uniformen op foran sig. “Må jeg virkelig få den? Den passer perfekt!”

Hun omfavner Anushka, og så kommer tante Manjula med te og momoer til dem alle sammen.

Da Anushka og hendes mor er gået, ligger Sita på sin madras og kigger op i loftet. Hendes nye skoleuniform ligger klar på bordet. Den er helt nystrøget, og der er hverken huller eller pletter på. Hun og Anushka har aftalt at følges i morgen. Hun kan næsten ikke vente.

Hvis bare Namduk kunne se mig, tænker Sita og tager amuletten op til panden. Hun kan se ham lige så tydeligt for sig.

Og da hun lukker øjnene, ved hun, at han også kan se hende. Nu, og lige så tit de har lyst. For Namduk har fået farfars amulet. Hun kan se den glimte på hans bryst:

Det tredje øje.

← Mad på bålet

I de fleste hjem i Nepal laver man mad på et bål. Kvinden her er i gang med at riste majs-korn med olie og salt. De smager godt, men er lidt hårde at tygge på.

Hængebroer i bjergene

I Nepals bjerge er det svært at komme rundt. Derfor er der mange hængebroer. Mange steder er hængebroerne helt nye og meget sikre at gå på.

HIMALAYA

Nepal har verdens højeste bjerge

Verdens højeste bjerg

Mount Everest er det højeste punkt i hele verden. Bjerget ligger i Nepal. Det er næsten 9 kilometer højt. Helt præcis 8.848 meter.

Mount Everest er en del af bjergkæden Himalaya, som løber hele vejen gennem Nepal. Hima betyder sne. Laya betyder bolig. Sneens bolig.

Det navn passer godt. For der er evig sne på alle de høje toppe i Himalaya.

Faktisk ligger alle verdens højeste bjerge på rad og række i Himalaya – nemlig alle dem, der er over 7 kilometer høje. I Nepal er der endda hele otte af bjergene, som er over 8 kilometer høje!

Asiens vandtårn

Nogle kalder også Himalaya for Asiens Vandtårn.

Det er, fordi der hver sommer smelter rigtig meget af vinterens sne og is fra Himalayas bjergtoppe. Så meget, at det giver vand til 10 store floder. De floder strømmer videre gennem flere lande i Asien. På den måde giver Himalaya vand til over én milliard mennesker.

Skoler

Der findes mange, små skoler i bjergene. Men bygningerne er gamle og slidte.

Nogle gange er det koldt at sidde stille i klassen, fordi der ikke er nogen opvarmning i skolen.

Derfor foregår undervisningen sommetider udenfor. Når solen skinner, er det varmere at sidde på en sten udenfor end inde i klassen.

Migranter

Nogle folk i Nepal bor højt oppe i bjergene i små landsbyer. Her er det meget koldt om vinteren.

Når sneen kommer, flytter folkene længere ned i dalene, hvor det er lidt varmere. Her kan deres geder nemlig finde mad at spise.

Til gengæld må de bo i telte hele vinteren nede i dalene – og der er ingen skole til børnene hernede. Om foråret flytter de så hjem igen. Disse folk kalder man for migranter.

Vejene

Vejene i bjergene er meget smalle og hullede. Det kan godt være farligt at køre i bil her. Mange steder er der slet ikke nogen veje. Så må man gå i stedet for.

Terrasser

Man kan godt dyrke jorden i bjergene. Nepaleserne har gravet mange, små marker ned ad bjergsiderne. Markerne kalder man for terrasser. Her kan de både dyrke korn, frugt og grøntsager.

Bjerggeder

Geder er de perfekte dyr i bjergene.

Det er ikke nødvendigt at fodre dem, for de finder selv deres mad. De har dejlig varm pels. Og så er de mestre i at klatre rundt på de stejle bjergsider.

Gederne giver både mælk, kød, uld og skind til bønderne oppe i bjergene. Alt på gederne bliver brugt til noget, familierne har glæde af.

2

KATHMANDU

– den kaotiske by

Kathmandu

Kathmandu er hovedstaden i Nepal. Der bor lidt over en million mennesker i selve byen - plus 1,5 millioner flere mennesker i dalen lige rundt om byen. Navnet Kathmandu betyder templet af træ.

Det er en travl by med masser af butikker, hoteller, skoler, trafik og spændende ting at opleve. Mange har det godt i Kathmandu, men der bor også rigtig mange mennesker, der er meget fattige.

Trafik

Der er rigtig mange biler og motorcykler over det hele i Kathmandu. Faktisk er der så mange, at luften er meget forurenet. Det lugter og føles ikke så rart. Derfor tager mange en maske på, når de går rundt i byen.

Jordskælv i Nepal

Nepal blev ramt af to store jordskælv i foråret 2015. Det gik hårdt ud over Kathmandu. Mange mennesker døde og kom til skade. Mange gamle huse og flere af de gamle templer i Kathmandu faldt sammen.

Hvordan opstår jordskælv

Langt nede under jorden ligger der nogle store plader, som bevæger sig meget, meget langsømt. Nogle steder i verden støder de engang imellem sammen, så jorden begynder at ryste. Der findes både meget små og meget store jordskælv.

Hvorfor er jordskælv farlige?

Jordskælv er farligst, hvis man bor i en by. Særligt, hvis husene i byen ikke er bygget, så de kan tåle jordskælv. Så kan husene styrte sammen, og folk kan risikere at komme til skade eller at blive fanget under sammenstyrtede bygninger.

Er der jordskælv i Danmark?

Det er kun nogle helt bestemte steder i verden, der kommer store jordskælv. De steder ligger langt fra Danmark. Nepal er et af de steder.

Der ligger ikke nogen plader under Danmark, som kan støde sammen. Derfor kommer der ikke kraftige jordskælv i Danmark. Der kan godt komme nogle, som er bittesmå. Men ikke nogen, der er store og farlige.

Den levende gudinde

Nogle hinduer tilbeder Nepals levende pige-gudinde, Kumari. Pigen bor i et flot, gammelt tempel. Hun er gudinde, fra hun er 3 år, til hun bliver 14 år. Bagefter kommer hun i skole og bliver en almindelig pige igen. Så vælger de en ny Kumari. Mens hun bor i templet, må hun ikke røre jorden. Så bliver hun hele tiden båret rundt.

Templer

Kathmandu er en meget gammel by. Her har boet konger og kunstnere og fornemme folk i over tusind år. Den er også fuld af smukke, gamle paladser og templer.

Et tempel er omtrent det samme som en kirke. Der er både templer for hinduer og for buddhister i Kathmandu.

Huse

Mange af husene i Kathmandu er høje og smalle. Og de ligger tæt op ad hinanden i et virvar af smalle gader.

Ofte bor der en hel familie i samme hus med både far og mor, søskende, bedsteforældre, onkler, tanter, fætre og kusiner.

TERAI

– det tropiske lavland

Det flade, varme lavland

Nepal er meget andet end barske bjerge.

En stor del af Nepal er næsten fladt og så varmt, at der er tropisk klima. Her er der endda jungle og vilde dyr. Nepals lavland kalder man for Terai. Terai ligger lige ved grænsen til Indien.

Lumbini – Buddhas fødested

I lavlandet ligger byen Lumbini. I Lumbini er der mange flotte templer.

Det var nemlig her, Buddha blev født. Derfor kommer der mange buddhister fra mange lande til Lumbini for at bede en bøn.

Næsehorn

I junglen lever der næsehorn. På et tidspunkt var de næsten udryddet, fordi krybskytter skyder dem. De kan nemlig sælge næsehornenes flotte horn for mange penge.

I Kina bruger man hornet til medicin. I dag passer nepaleserne meget bedre på næsehornene.

Arbejdselefanter

I junglen lever der vilde elefanter. Nogle af dem bliver fanget. De bliver brugt som arbejdselefanter. De er så store og stærke, at de kan løfte og trække lige så godt som maskiner. Om eftermiddagen får de et bad i floden.

Teglværker

På et teglværk laver man mursten. Man former murstenene af ler, og så bliver de brændt i meget store ovne. Så bliver de hårde og gode at bygge huse af.

I lavlandet er der mange teglværker. Det er hårdt og varmt at arbejde på et teglværk. Nogle af arbejderne bor på teglværket sammen med deres familie. Det er den eneste måde, de kan tjene penge på.

Risdyrkning

Lavlandet er varmt og har masser af god jord. Derfor kan man dyrke masser af korn, frugt og grøntsager. Man kan endda dyrke ris. Det kræver megen varme - og vand. Man planter ris ved at sætte de små planter ned i vand.

Årets projekt 2015

I år går overskuddet fra Børnenes U-landskalender til CARE Danmarks projekt i Nepal, der hjælper Nepals bjergbørn.

I de fjerneste områder af Nepals bjerge bor børn på stejle bjergsider i et barsk klima. Her er livet en kamp for at overleve. Mange børn får ikke nok mad og næring. Så bliver de nemt syge, og de får svært ved at lære noget, når de er i skole.

Når den kolde vinter sætter ind, og sneen lægger sig tykt over de små landsbyer, er børnene også tvunget til at rejse langt ned i dalene sammen med deres forældre for at skaffe mad til deres dyr. Der må de blive hele vinteren – og her er der ingen skoler. Derfor ender mange børn med slet ikke at gå skole. Så lærer de ikke at læse, skrive og regne, og de kan ikke få en uddannelse. Og så bliver det svært at få en bedre fremtid.

CARE Danmarks projekt sikrer uddannelse og sund mad til børn i tre af Nepals fattigste bjergområder. Børnene kommer i bedre skoler og får særlig undervisning om sommeren, så de lærer alt det, de går glip af om vinteren. Samtidig lærer familierne en masse om at dyrke jorden, så de får flere og bedre grøntsager. De lærer også en masse om sundhed og god mad, så børnene kan blive friske og mætte hver dag.

Læs mere på 2015.u-landskalender.dk og på www.care.dk

CARE Danmark

CARE Danmark arbejder i ni lande i Afrika og Asien. CARE's arbejde foregår langt ude på landet, helt derude hvor de fattigste familier bor. CARE samarbejder med familierne om, hvordan de selv kan arbejde sig ud af fattigdom og sætte mad på bordet. Det gør de, fordi CARE Danmark arbejder ud fra mottoet: Jo Før, Jo Bedre. Det betyder, at formålet med CARE's arbejde er, at familierne selv kan få mad på bordet fra deres eget landbrug med eksempelvis nye afgrøder og uddannelse. På den måde kan CARE hjælpe med til at forebygge en sultkatastrofe, så den aldrig bliver til virkelighed.

Læs mere på www.care.dk

Børnenes U-landskalender

Danida og DR har samarbejdet om Børnenes U-landskalender hvert år siden 1962. Den er blevet en fast og velkendt tradition for både børn, forældre og skoler landet over. Nu rummer U-landskalenderen mange aktiviteter for børn:

- **Årets land:** Hvert år besøger U-landskalenderen et nyt u-land.
- **Årets u-landsorganisation og hjælpeprojekt:** Hvert år samarbejder Børnenes U-landskalender med en dansk u-landsorganisation. De skaber et særligt projekt, der hjælper fattige børn i årets land.
- **Årets låge-julekalender:** Børn over hele landet åbner i december låger på den populære julekalender. Overskuddet fra salget går til årets projekt.
- **Årets bog:** Hvert år skriver en god forfatter en bog, der giver danske børn et spændende indblik i årets land.
- **Årets webside og skolemateriale:** Danida udgiver et undervisningsmateriale, som handler om årets bog og livet for børn i årets land, og som samtidig følger skolernes faglige trimål. Websiden rummer både den åbne del med oplevelser og viden til alle børn og en lukket del til skolerne.
- **Årets film:** DR laver hvert år en hel række tv-udsendelser fra årets land. I 2015 kommer der udsendelser for børn i alle aldre – både på kanalerne DR Ramasjang og DR Ultra.

Danida

Danida er en del af Udenrigsministeriet og står for Danmarks statslige udviklingsbistand. Målet med bistanden er at støtte u-landene i deres arbejde med at bekæmpe fattigdom og forbedre livsvilkårene.

Der findes ingen nemme løsninger, når et fattigt u-land skal skabe bedre livsbetingelser. Det kræver forbedringer på mange områder, f.eks. drikkevand, sundhed, skoler, landbrug, job, miljø, rettigheder og demokrati.

Det kræver mange års indsats at skabe forbedringer, som varer ved. U-landet selv trækker det store læs i arbejdet, mens rigere lande som Danmark hjælper til. På den måde kommer bistanden til at fungere som hjælp til selvhjælp. En del af Danmarks udviklingsbistand bliver givet gennem folkelige organisationer i Danmark eller gennem lokale organisationer i u-landene.

Indsatsen skaber resultater. Den danske bistand har bidraget til at skabe store og varige fremskridt i mange u-lande og for mange millioner mennesker verden over.

www.facebook.com/danida.dk   www.danida.dk

क्र. सं.	संज्ञक पद	विषय

Drengen Namduk og pigen Sita er nære venner. De er vokset op sammen i Nepals vilde bjerge i det vestlige Himalaya. Nu er Sita flyttet til den store by Kathmandu for at gå i skole. Namduk er blevet tilbage i bjergene.

En dag farer Namduk vild, og det er tæt på at gå rigtig galt. Men inde i Kathmandu kan Sita pludselig mærke, at Namduk er i fare. Hvordan kan hun hjælpe sin ven ud af kniben, når hun er så langt borte? Måske kan bedstefars mystiske amulet hjælpe?

Kim Langer har hentet inspiration til historien på flere rejser til Nepal.

Bogen er rigt illustreret med tegninger af Dorthe Bengtson og fotos af Jeppe Gudmundsen-Holmgreen fra alle de steder, handlingen foregår.

Bogen rummer også tre sjove dyrefabler og egner sig både som læs-selv og som højtlesning.

På **2015.u-landskalender.dk** kan du finde bogen som lydbog, indtalt af rapperen og sprogkunstneren Per Vers – sammen med en masse spændende film og fakta fra Danida og DR om årets kalenderland, Nepal.

UDENRIGSMINISTERIET

DANIDA

DANMARKS
UDVIKLINGSSAMARBEJDE

I samarbejde med:

